

Santrauka magistrinio darbo „Katalikiškos santuokos dvasingumo teorinis ir praktinis modeliai, remiantis Katalikų Bažnyčios mokymu ir sutuoktinių porų judėjimo „Dievo Motinos komandos“ sielovados tyrimu“ s

Darbo autorius: Audrius Globys

Darbo vadovas: doc. dr. Artūras Lukaševičius.

Šiuo darbu buvo siekiama: atskleisti Katalikų Bažnyčios mokymą apie Santuokos gėrius; identifikuoti, kaip sutuoktinių porų judėjime „Dievo Motinos komandos“ (Toliau - DMK) naudojama sielovada padeda sutuoktiniams gyventi vaisingos Santuokos sakramento malonės būvyje; remiantis Katalikų Bažnyčios mokymu ir sutuoktinių porų judėjimo DMK sielovados tyrimu, pateikti santuokos dvasingumo teorinį ir praktinį modelius.

Vyro ir moters santuoka nėra žmonių išrasta institucija – “pats Dievas yra santuokos autorius” (KBK, 1603). Norint suvokti sakramentinės santuokos esmę, yra svarbu suprasti Dievo planą visu jo didumu - ką Kūrėjas santuokai yra numatęs išganymo istorijoje. Dėl pirmųjų tėvų nuodėmės Dievo per santuoką žmogui dovanoti gėriai išsikreipia. Senajame Testamente atskleidžiama, kad Dievo tautoje vyrauja supratimas, jog santuokos pirminis gėris yra būti vaisingais ir susilaukti palikuonių. Vyro ir moters gyvenimo bendrystės idealas, grįstas abipusiu bei asmenišku meilės santykiu, tampa mažiau svarbus už vaikų gėrį, moteris nėra lygiu kilnumu apdovanota vyro partnerė, bet tampa vis labiau pavaldi vyrui, jos pagrindinė funkcija - gimdyti palikuonis. Naujajame Testamente atskleidžiama, kad Jėzus, visą sutaikinęs savyje, santuokai ir šeimai gražino pradinę jos formą (Plg. Mt 10, 1-12), santuoką atpirko (plg. Ef 5, 21-31) ir atkūrė pagal Švenčiausios Trejybės paveikslą - pagal slėpinį, iš kurio kyla bet kuri meilė.

Katalikų Bažnyčios mokyme iki Vatikano II Susirinkimo (1962 - 1965 m.) kaip santuokos pirminis gėris (*finis principalis*) buvo akcentuojami *palikuonys*, t.y. prokreacinis tikslas. Kaip antraeiliai gėriai (*plures utilitate adiunctas*) – *ištikimybė*, patvirtinanti santuokos neišardomumą, ir *sakramentas* kaip ištikimos meilės krikščioniškas liudijimas. Po Vatikano II Susirinkimo Katalikų Bažnyčios mokyme kaip santuokos pirminis gėris (*finis principalis*) yra akcentuojama *santuokinė meilė*. Vaikai yra *santuokinės meilės* ypatingas vaisius bei vertingiausia santuokos dovana. Po Vatikano II susirinkimo santuoką Katalikų Bažnyčios mokyme siekiama atskleisti pirmiausia kaip *meilės dalyką*, kaip dinaminį sutuoktinių augimo, savo pašaukimo įgyvendinimo ir šventėjimo kelią.

Darbe atliktas trijų sutuoktinių porų, dalyvaujančių Katalikų Bažnyčioje veikiančiame DMK judėjime, sielovados tyrimas parodė, kad judėjimo naudojamos sielovados priemonės padeda sutuoktiniams gyventi Santuokos sakramento pilnatvėje. Sutuoktinių meilė yra ištikima, vis labiau nesavanaudiška ir nukreipta į kitą, su metais tobulėjanti ir bręstanti; sutuoktiniai yra atviri gyvybei, vis labiau atsiskleidžiantys kaip tėvai ir sutuoktiniai. Tyrime buvo nustatyta, kad visos trys sutuoktinių poros, dalyvaudamos DMK judėjime, aktyviai įsitraukė į tarnystes Bažnyčioje ir jose dalyvauja kaip sutuoktinių poros.

Darbe pateikti modeliai atskleidžia katalikiškos sakramentinės Santuokos dvasingumą kaip *meilės dalyką*, kaip Dievo Meilės ir Santuokinės meilės *tarpuskvarbą* - santuokos dinamiką dvejose tikrovės erdvėse, kuomet vyro ir moters santuokinis gyvenimas *Regimojoje tikrovėje* Santuokos sakramentu per Kristų Šventojoje Dvasioje yra įjungiamas į paties Triasmensio Dievo gyvenimą *Neregimojoje tikrovėje*. Gyvendami Santuokos dvasingumu sakramentinėje santuokoje sutuoktiniai dalyvauja save dovanojančios meilės rate: Dievas Šventojoje Dvasioje - Meilėje save dovanoja sutuoktiniams, o sutuoktiniai santuokinėje meilėje save dovanoja Dievui ir vienas kitam. Šis save dovanojančios meilės ratas atspindi Švenčiausios Trejybės vidinį gyvenimą, kai Sūnus ir Tėvas save pilnai ir visiškai dovanoja vienas kitam Šventosios Dvasios Meilėje.

Šeimos, gyvenančios Santuokos sakramento pilnatvėje, tampa gyva *namų Bažnyčia*, kurioje katalikiška santuoka, kaip sakramentas skirtas žmonėms pašventinti, mistiniam Kristaus kūnui kurti bei Dievui garbinti, pati tampa liturginis Dievo garbinimas Jėzuje Kristuje ir Bažnyčioje.